

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 120/2018
21.02.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Радослава Петровића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Драгише Ђурића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу 1К бр.213/15 од 07.03.2017. године и Вишег суда у Чачку Кж бр.139/17 од 01.08.2017. године, у седници већа одржаној дана 21. фебруара 2018. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Драгише Ђурића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу 1К бр.213/15 од 07.03.2017. године и Вишег суда у Чачку Кж бр.139/17 од 01.08.2017. године, у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу 1К бр.213/15 од 07.03.2017. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и кривичног дела изнуђивање исказа из члана 136. став 1. КЗ, па пошто су му претходно утврђене појединачне казне за свако од извршених кривичних дела, и то за кривично дело из члана 137. став 3. у вези става 1. КЗ казну затвора у трајању од 1 године, а за кривично дело из члана 136. став 1. КЗ казну затвора у трајању од три месеца, окривљеном је на основу одредаба чланова 60, 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда тако што му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од једне године и једног месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да на име судског паушала плати износ од 10.000,00 динара, а на име осталих трошкова кривичног поступка износ од 5.000,00 динара, те да оштећеном ББ на име трошкова кривичног поступка уплати износ од 408.000,00 динара све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж бр.139/17 од 01.08.2017. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Горњем Милановцу 1К бр.213/15 од 07.03.2017., потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Драгиша Ђурић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, с тим што из образложења произилази да је захтев поднет и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је захтев основан јер је повређен закон на штету окривљеног, те да донесе пресуду којом ће окривљеног ослободити од оптужбе, јер дела због којих је оглашен кривим нису кривична дела.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са захтевом за заштиту законитости и правноснажним пресудама против којих је захтев поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да је правноснажним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, обзиром да из законског описа кривичног дела изнуђивање исказа из члана 136. став 1. КЗ произилази да извршилац може бити само службено лице које радњу извршења предузима у вршењу службе, а у тачки 2 изреке првостепене пресуде се не наводи да је окривљени радњу извршења учинио у својству службеног лица, односно полицијског службеника ПС Како првостепени суд у ставу два изреке није утврдио да је окривљени кривично дело извршио у својству службеног лица, већ је само навео да је поступао „истом приликом и на истом месту, као у тачки један изреке пресуде“, према ставу браниоца, имајући у виду да је својство учиниоца битан елемент кривичног дела изнуђивање исказа, опис дела из става два изреке првостепене пресуде не представља кривично дело изнуђивање исказа, те су и првостепени и другостепени суд, који је одбио жалбу браниоца, учинили наведену повреду закона.

Изложене наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, исту повреду закона, бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је ове жалбене наводе оценио неоснованим и у образложењу своје одлуке, на страни 2 став 5, 6, 7, 8. и 9. изнео довољне и јасне разлоге на основу којих је закључио да се у радњама окривљеног АА стичу сви битни елементи кривичних дела због којих је оглашен

кривим. Ове разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на ове разлоге и упућује.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП истицањем да су нејасни разлози изнети у побијаним пресудама у односу на закључак да је црвенило на лицу оштећеног неспорно и засигурно постојало, те да „констатација првостепеног суда да је осуђени злостављао и вређао људско достојанство оштећеног нема разлога у одлучним чињеницама на којима базира овај закључак“, као и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, истицањем да је првостепени суд чињенично стање утврдио на основу исказа оштећеног, који је заинтересован за исход спора, при чему није имао у виду да су искази оштећеног и саслушаних сведока контрадикторни, надаље закључујући да „што се наводног злостављања и мучења тиче, оштећени то ничим није доказао“.

Како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представљају разлоге због којих је дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП у делу којим је захтев одбијен као неоснован, те да основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић